

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

Nr. 157 / SEPTEMBRIE 2024

157

Valențele pedagogice ale lecției de tip atelier de creație

| **IONELA ZBÎRCEA**

Studiu privind impactul proiectelor eTwinning asupra elevilor

| **DANIELA GRECU**

Textul argumentativ pentru BAC: WOW sau BAU?

| **LUCIANA PANTAZESCU**

Caietul cititorului – un spațiu pentru plantarea semințelor cunoașterii

| **ȘTEFANIA CECILIA COBZARU**

Provocări în predarea limbii engleze la clasele primare

| **SIMONA-DORINA ALDEA**

Diferențele dintre copii și educația cerințelor speciale

| **MIOARA IRIMIA**

Stimularea imaginației prin culori la școlarii din clasele mici

| **NICOLETA POPESCU**

Gestionarea emoțiilor – un pas important spre succes

| **IRINA ELENA FILIMON**

De ce performanța profesională contrazice adesea performanța parentală?

| **VICTORIA ENCICĂ**

Educația pe pilot automat: Cum pot testele standardizate să submineze învățarea autentică

| **LIANA MARIA TIMIȘ-MUREȘAN**

Editor: Institutul pentru Educație

Online: www.iteach.ro/experientedidactice

Partener: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Partener: Institutul de Științe ale Educației

Revista "iTeach: Experiențe didactice" aduce în prim plan experiența și expertiza cadrelor didactice.

Apare lunar, din septembrie 2011.

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

Cod de identificare ISSN / înregistrarea Bibliotecii Naționale a României:
iTeach: Experiențe didactice (online) = ISSN 2247 – 966X
ISSN – L = 2247 – 966X

EDITOR: **Institutul pentru Educație**

www.iEdu.ro | 0722.458.000 | office@iEdu.ro | echipa@iTeach.ro

REDACȚIA:

Str. Dr. Louis Pasteur 54
București 050536

COLECTIV DE REDACȚIE

conf.univ.dr. Olimpius ISTRATE (Universitatea din București, Departamentul pentru
Formarea Profesorilor)
Doru ȘTEFĂNESCU (fundația
Institutul pentru Educație)
lect.univ.dr. Oana GHEORGHE (Universitatea Națională de Arte București, Departamentul
pentru Pregătirea Personalului Didactic)
conf.univ.dr. Simona VELEA (Școala Națională de Studii Politice și Administrative,
Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic)
conf.univ.dr. Simona GĂBUREANU (Universitatea Politehnica București, Catedra pentru
Pregătirea Personalului Didactic)
drd. Alexandra ARAMĂ (Centrul Național de Politici și Evaluare în Educație)

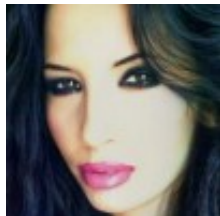
PAGINA REVISTEI:

iTeach.ro/ExperienteDidactice

Valențele pedagogice ale lecției de tip atelier de creație

De **Ionela Zbircea**

Scoala Gimnazială Nr. 2, Comarnic (Prahova)

Orele de limba și literatura română la gimnaziu pot fi proiectate de către cadrul didactic, astfel încât să pună în valoare potențialul creativ al elevilor într-un mod în care balanța metodelor activ-participative să încline mai mult către dinamica cognitiv-afectivă a elevilor. Lecția cunoscută sub denumirea „lecție-atelier de creație”, are particularități didactice deosebite, prin valorificarea creativității- atât creativitatea profesorului, în configurarea demersului didactic- cât și creativitatea elevilor care să participe eficient la activitate.

În cadrul lecției de atelier de creație, accentul cade pe rolul esențial al imaginației și al creativității participanților la activitatea didactică. Accesarea informației- consolidarea- evaluarea conținuturilor didactice solicită competențele creative ale elevilor: „elevii creează texte conform cerințelor impuse, le analizează, descoperă formațiuni/elemente noi, compară, deduc, formulează concluzii, apelând în așa mod la diferite operații ale gândirii: comparația, analiza, inducția, deducția etc.” (Marcela Vălcu).

Elevul, în ipostaza de subiect epistemic, este implicat activ în procesul de învățare: acesta nu doar primește informații teoretice pe care trebuie să le adauge bagajului său de cunoștințe, ci este provocat să valorifice și să transforme obiectul cunoașterii, pentru a-l integra în sistemul propriu de cunoștințe. Lecția atelier de creație, integrată în scenariul didactic la limba și literatura română permite abordarea conținuturilor prin metode didactice din perspectivă practică: creație cu caracter de joc didactic, scriere creativă, calchieră a unor structuri poetice, reinterpretarea conținutului din perspectiva gândirii laterale, exercițiul creativ etc.

Structura lecției de tip atelier de lucru necesită pregătire prealabilă: prezentarea de către profesor a unor materiale care să stimuleze procese mentale precum: imaginația, gândirea asociativă, creativitatea; materialele prezentate vor constitui punctul de plecare în crearea de către elevi- individual, în perechi sau în grup, a unor texte/materiale informative noi care să prelucraze informația pusă la dispoziție anterior.

Este important ca elevii să își prezinte textele create pentru a fi validată activitatea lor de către ceilalți, fapt ce contribuie la acceptarea diverselor puncte de vedere; factorul de intrigă îl constituie posibilitatea ca în textele create de elevi să se regăsească structuri noi și/ sau deja studiate din spectrul materiei / conținuturilor didactice. O etapă de bază, o reprezintă, de

asemenea, formularea unor concluzii, puncte de vedere care să evidențieze modul în care informația supusă „transformării, integrării” este valorificată prin trecerea acesteia în laboratorul de inovație, numit „atelier de creație”.

Procesul didactic se axează pe redefinirea conținutului didactic într-o formă nouă, creativă care să asigure un factor esențial, și anume trecerea informației prin filtrul cognitiv și afectiv al elevului.

În cele ce urmează, vă propun o schiță a unei lecții de tip atelier de creație la clasa a VIII-a, pentru care am valorificat două domenii distincte: literatura și gramatica. Textul suport utilizat este „Dacă”, autor Ruyard Kipling.

Tipul lecției - atelier de creație: de consolidare a cunoștințelor

Disciplina: Limba și literatura română

Clasa a VIII-a

Subiectul lecției: *Propoziția subordonată condițională*

Competențe specifice:

4.1. Folosirea achizițiilor privind structuri morfosintactice complexe ale limbii române literare, pentru înțelegere corectă și exprimare nuanțată a intențiilor comunicative

4.2. Aplicarea achizițiilor lingvistice pentru înțelegerea și producerea unor texte diverse

4.5. Dezvoltarea gândirii logice și analogice (analiză, sinteză, generalizare și abstractizare), prin utilizarea deprinderilor de comunicare corectă în limba română literară, în procesul de învățare pe tot parcursul vieții

Competențe derivate:

1 - să identifice în enunțuri/texte propozițiile subordonate complementive directe;

2 - să identifice elementele regente și de relație la nivelul frazelor;

3 - să realizeze contragerea complementivei directe/expansiunea complementului direct în subordonată corespunzătoare ca sens;

4 - să manifeste interes, implicare activă în activitățile lecției.

Metode și tehnici didactice: textul calchiat, compararea, exercițiul de imaginație, jocul didactic

Forme de activitate: individuală, în perechi, frontală.

Evaluare: răspunsurile elevilor

Text suport: Ruyard Kipling, *Dacă*

Activitatea 1. - Text suport: Ruyard Kipling, „Dacă”

a) interogații pentru înțelegerea textului și evidențierea enunțurilor ce conțin subordonate condiționale

De poți visa, dar fără să te robești visării
De poți gândi, dar fără să-ți faci din asta un țel,
De poți să nu cazi pradă nicicând exasperării
Succesul și dezastrul primindu-le la fel,

De poți să-auzi cuvântul rostit cândva de tine
Răstălmăcit de oameni, ciuntit și prefăcut,
De poți să-ți vezi idealul distrus și din ruine,
Să-l reclădești cu-ardoarea fierbinte din trecut.

De poți risca pe-o carte întreaga ta avere
Și tot ce-ai strâns o viață să pierzi într-un minut,
Și-atunci, fără a scoate o vorbă de durere
Să-ncepi agoniseala cu calm, de la-nceput
b. Ce vă sugerează versurile de mai jos?

De poți risca pe-o carte întreaga ta avere

Și tot ce-ai strâns o viață să pierzi într-un minut,

Și-atunci, fără a scoate o vorbă de durere
Să-ncepi agoniseala cu calm, de la-nceput

.....
Al tău va fi Pământul, cu bunurile-i toate,
Și mai presus de toate – vei fi un OM, copilul meu !
- lectura variantelor și discutarea lor (stări sugerate, ideatica propusă)
- care este subordonata condițională identificată

Activitatea 2.

- Selecționați patru elemente din planul cunoașterii (răspunsuri așteptate: carte, cuvânt etc.)
- Creați fraze cu subordonate condiționale care să conțină termenii identificați
răspunsuri așteptate: Ai carte, ai parte.
Dacă îți dai cuvântul, să-l respecti.
- exprimarea opiniei privind structura și conținutul textelor obținute prin creație proprie

Activitatea 3.

Găsiți cinci elemente ale realității, obiecte etc., ce nu apar menționate în text și realizați interogații pe care le notați pe bilețele. Puneți bilețele pe catedră. Colegii vin la catedră, aleg un bilețel și răspund (preferabil, în rime).
Exemplu: Ce ai face dacă.....?
Ce ai face dacă ai afla că cineva te acuză pe nedrept de minciună?
Ce ai face dacă ai afla că cineva pe care te bazai, te-a mințit?

Activitatea 4.

- Care crezi că ar trebui să fie calitățile unui om adevărat, de caracter, pornind de la versul:
.....mai presus de toate – vei fi un OM, copilul meu !
- Scrive pe o coloană patru trăsături ale unui copil, iar pe altă coloană patru trăsături ale unui adult.
Posibile răspunsuri:
COPILUL ADULTUL
-inocent -responsabil
-jucăuș -serios
-visător -muncitor
-vesel -echilibrat
- Alcătuiește fraze cu subordonate condiționale în care să continui enunțul:
Ești copil inocent dacă.....
Ești adult responsabil dacă.....
d. Analizează gramatical frazele, urmărind etapele:
-sublinirea predicatelor, încercuirea elementelor de relație și delimitarea propozițiilor.

În concluzie, lecția de tip atelier de lucru inclusă la orele de limba și literatura română poate captiva interesul elevilor și poate eficientiza atingerea obiectivelor lecției într-un mod ce integrează ludicul în paletarul de informații teoretice literare și de gramatică funcțională.

Bibliografie

- Vâlcu Marcela, Lecția de tipul atelier de creație, în Prodidactica, nr.2, an 2021
- unsutinfundeunpasinainte.wordpress.com/2010/07/03/invata-de-la-

toate-de-rudyard-kipling/

3. Programă școlară pentru disciplina LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ Clasele a V-a – a VIII-a, București 2017

Studiu privind impactul proiectelor eTwinning asupra elevilor

De **Daniela Grecu**

Școala Gimnazială Sfântul Dumitru, Craiova (Dolj)

Proiectele eTwinning și instrumentele digitale integrate lor, au un impact semnificativ asupra dezvoltării personale și academice a elevilor, contribuind la crearea unui mediu educațional dinamic, colaborativ și orientat spre competențele viitorului. Prin implicarea într-o varietate de teme și activități, elevii nu doar că își dezvoltă competențele digitale și lingvistice, dar își formează și o conștiință ecologică și interculturală esențială într-o societate globalizată.

În acest articol, voi face referire la proiectele pe care le-am desfășurat de-a lungul ultimilor doi ani alături de cei 29 de elevi la care sunt dirigintă, analizând în prima parte competențele pe care aceste proiecte le-au dezvoltat în rândul participanților, respectiv expunând o serie de instrumente digitale care vin în ajutorul desfășurării activităților din platformă.

O primă competență dezvoltată de toate proiectele de pe eTwinning, indiferent de tema abordată, este cea digitală, pentru că aceste proiecte încurajează utilizarea intensivă a tehnologiilor moderne, care devin din ce în ce mai importante în educația contemporană. Prin activități precum crearea de prezentări digitale, realizarea de videoclipuri sau colaborarea pe platforme online, elevii și-au dezvoltat abilități digitale esențiale. De exemplu, proiectul „Building Digital Bridges to Student Well-being” (2023–2024) a pus accent pe utilizarea tehnologiei pentru a aborda probleme de sănătate și bunăstare, demonstrând cum tehnologia poate sprijini nu doar educația, ci și aspectele emoționale ale vieții școlare.

Abilitățile de colaborare și comunicare au fost îmbunătățite prin faptul că aceste proiecte transnaționale le-a oferit elevilor oportunitatea de a colabora cu colegi din alte țări. În cadrul proiectului „Say YES to Sustainable Aquatic Wildlife” (2023–2024), elevii au trebuit să lucreze împreună pentru a explora și promova sustenabilitatea mediului acvatic, utilizând limba engleză pentru a comunica eficient. Acesta nu doar că le-a îmbunătățit abilitățile lingvistice, dar i-a și învățat cum să lucreze în echipe internaționale, o competență din ce în ce mai valorificată în piața muncii.

Conștientizarea și responsabilitatea ecologică este o competență transversală mult dezvoltată prin astfel de proiecte. Concret, în

proiectul „Green Planet” (2023–2024) sunt exemple excelente de inițiative care încurajează elevii să reflecteze asupra problemelor de mediu și să propună soluții sustenabile. Aceste proiecte nu doar că educă, dar și motivează elevii să devină cetățeni responsabili, capabili să contribuie activ la protejarea mediului înconjurător.

Competențele esențiale STEM sunt dezvoltate în proiectul „STEAM Coding Lab” (2022–2023), proiectul punând un accent deosebit pe programare și gândire computațională. Elevii și-au dezvoltat abilități tehnice precum codarea și programarea, dar și competențe de rezolvare a problemelor, gândire critică și creativitate.

Steam Coding Lab

Proiectul „Our Schools, Beautiful, Sustainable, Together” (2022–2023) a dezvoltat competențe esențiale legate de sustenabilitate și responsabilitate ecologică. Elevii au învățat să aprecieze importanța unui mediu școlar frumos și durabil, contribuind la îmbunătățirea acestuia prin activități practice. De asemenea, proiectul le-a stimulat competențele de colaborare, creativitate și implicare civică, încurajându-i să lucreze împreună pentru a crea și menține un mediu educațional funcțional și ecologic.

Our sustainable school

În continuare, o să aduc în prim plan câteva instrumente digitale care joacă un rol esențial în facilitarea activităților desfășurate pe platforma eTwinning, oferind oportunități diverse pentru o

învățare interactivă și colaborativă. Aceste instrumente, precum Canva, Genially, Padlet și altele, permit crearea de materiale educaționale atractive, stimulând creativitatea și implicarea elevilor. Impactul lor asupra elevilor este semnificativ: aceștia își dezvoltă competențele digitale, își îmbunătățesc abilitățile de colaborare internațională și adoptă o atitudine mai deschisă și responsabilă față de învățare.

Book Creator este o platformă digitală care permite utilizatorilor să creeze și să publice cărți electronice interactive. Cu un design intuitiv și o interfață prietenoasă, Book Creator oferă opțiuni de personalizare a paginilor prin adăugarea de text, imagini, elemente audio și video, etc. Printre avantajele pentru elevi, enumerăm:

- dezvoltarea creativității prin crearea propriilor cărți digitale, învățând în același timp despre structurarea informației și design-ul vizual.
- posibilitatea de a adăuga elemente multimedia în cărți face învățarea mai captivantă și interactivă.
- distribuirea lucrărilor digitale cu alți colegi din proiectele eTwinning, stimulând schimbul cultural și educațional.

Ourboox este o platformă gratuită pentru crearea de cărți digitale simple și interactive, care pot fi partajate ușor online. Utilizatorii pot adăuga texte, imagini și clipuri video pentru a crea prezentări captivante și informative. Principalele beneficii pentru elevi:

- încurajarea exprimării personale prin faptul că aceștia pot crea propriile povești și lucrări de cercetare sub formă de cărți digitale.
- partajarea creațiilor lor cu colegii din alte țări și primirea de feedback și idei noi, ceea ce le îmbunătățește experiența de învățare.
- adăugarea de elemente multimedia face ca procesul de învățare să fie mai captivant și mai relevant pentru generațiile actuale.

Canva este o platformă online de design grafic care permite utilizatorilor să creeze prezentări, infografice, postere și alte materiale vizuale. Oferă o gamă largă de șabloane predefinite și elemente grafice care pot fi personalizate. Avantajele cheie pentru elevi ale acestei platforme constau în:

- dezvoltarea competențelor de design, elevii învățând principiile de bază ale designului grafic, ceea ce le dezvoltă creativitatea și simțul estetic.
- posibilitatea de creare de materiale personalizate pe care să le partajeze cu colegii din alte școli eTwinning, promovând învățarea colaborativă.
- interfața prietenoasă a Canva face ca elevii de toate vârstele să poată crea cu ușurință materiale vizuale profesionale.

Genially este o platformă pentru crearea de conținut interactiv, inclusiv prezentări, infografice, jocuri și hărți interactive. Este cunoscută pentru capacitatea sa de a transforma informația statică în experiențe interactive. Beneficiile de bază ale platformei pentru elevi sunt următoarele:

- interactivitate crescută, elevii putând explora și învăța prin intermediul prezentărilor interactive, ceea ce le menține

atenția și interesul.

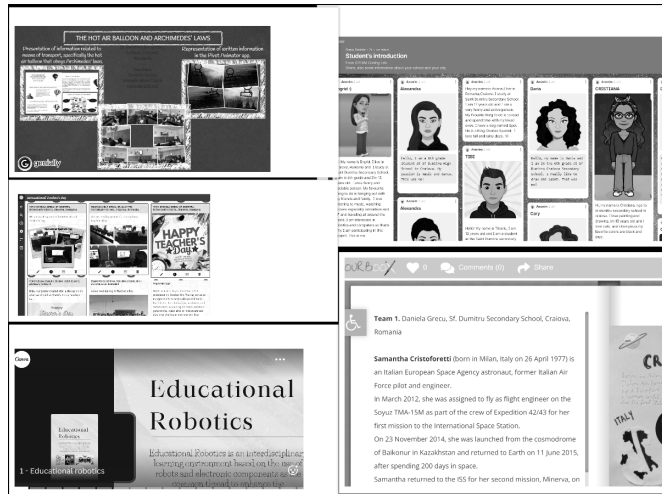
- implicare activă în proiecte prin posibilitatea de a participa activ la crearea de conținut interactiv, contribuind la dezvoltarea competențelor digitale.

Kahoot este o platformă de evaluare interactivă care permite profesorilor să creeze teste și chestionare sub formă de jocuri. Elevii pot răspunde în timp real la întrebările afișate pe ecran, utilizând dispozitivele lor. Principalele câștiguri pentru elevi:

- învățare prin joc, elevii participând la procesul de evaluare într-o manieră relaxată și distractiv.
- primirea unui feedback imediat asupra răspunsurilor lor, ceea ce îi ajută să înțeleagă mai bine materialul studiat.
- prin participarea la quiz-uri cu colegi din alte țări le permite acestora să învețe într-un mediu multicultural și să se compare cu alți elevi din Europa.

Padlet sau Digipad sunt două aplicații similare ce pot fi văzute ca niște panouri digitale colaborative unde utilizatorii pot adăuga și vizualiza postări sub formă de text, imagini, videoclipuri sau link-uri. Sunt niște instrumente versatile, folosite adesea pentru brainstorming, organizarea ideilor și a proiectelor. Avantaje pentru elevi:

- participanții pot contribui la panouri comune, partajând idei și resurse cu colegii lor din alte țări implicate în eTwinning.
- flexibilitate în utilizare pentru că elevii pot adăuga conținut în mod liber, ceea ce le permite să contribuie creativ la proiectele de grup.

Instrumente

Așadar, participarea la proiectele eTwinning a permis elevilor să își dezvolte competențe digitale și lingvistice, să dobândească o conștiință ecologică și să își îmbunătățească abilitățile de colaborare internațională. Aceste competențe nu doar că îi pregătesc pentru societății actuale, dar și le oferă oportunități de a se exprima creativ și de a contribui activ la soluționarea problemelor actuale.

Instrumentele digitale integrate în cadrul platformei eTwinning joacă un rol crucial în facilitarea acestor experiențe de învățare interactive și colaborative. Utilizarea platformelor precum Canva, Genially, Padlet și altele a stimulat creativitatea și implicarea

elevilor, transformând procesul educațional într-o experiență dinamică și captivantă. Aceste instrumente nu doar că susțin dezvoltarea competențelor tehnice, dar și încurajează colaborarea și schimbul cultural între elevi din diferite țări.

Putem spune că proiectele eTwinning contribuie semnificativ la formarea unor elevi mai responsabili, creativi și bine pregătiți pentru viitor. Participanții au dobândit nu doar cunoștințe academice, dar și abilități practice și atitudini pozitive față de învățare și colaborare. Impactul pozitiv al acestor proiecte se reflectă în creșterea motivației și implicării elevilor, ceea ce demonstrează valoarea adăugată a integrării tehnologiei și colaborării internaționale în educație.

În concluzie, proiectele eTwinning și instrumentele online integrate acestor proiecte, reprezintă un model eficient de educație modernă, adaptată cerințelor contemporane, care sprijină dezvoltarea unor competențe complexe și promovează o educație orientată spre colaborare și inovare.

Webografie

school-education.ec.europa.eu/en

www.growthengineering.co.uk/72-amazing-free-online-tools-for-teachers/

www.ispringsolutions.com/blog/free-teaching-tools

Textul argumentativ pentru BAC: WOW sau BAU?

De **Luciana Pantazescu**

Școala Gimnazială, Romanu (Brăila)

În calitate de profesor evaluator la examenul de bacalaureat, am constatat că una dintre cele mai mari provocări pentru elevi o reprezintă redactarea textului argumentativ. Deși această probă solicită competențe esențiale de gândire critică și capacitatea de a structura coerent idei și argumente, numeroși elevi întâmpină dificultăți semnificative. Greșelile frecvente în această secțiune pot fi atribuite unei varietăți de factori, cum ar fi lipsa de pregătire adecvată, neînțelegerea cerințelor specifice și dificultatea de a formula/ susține un punct de vedere clar și bine argumentat. Aceste erori nu numai că afectează performanța elevilor la examen, dar pot influența și încrederea lor în abilitățile proprii de exprimare scrisă și de analiză critică.

Ce este argumentarea? Aceasta este o activitate orală sau verbală, prin care se dorește justificarea unor convingeri sau opinii. Mai mult, prin argumentare se încearcă influențarea comportamentului interlocutorului. De altfel, orice argumentare are la bază dorința de a convinge un cititor sau un ascultător cu privire la o teză, pornindu-se de la opinie și utilizându-se argumente/ deducții. Pentru proba scrisă a examenului de Bacalaureat, argumentarea se manifestă prin textul scris și are o anumită structură specifică:

ipoteza, argumentele și concluzia.

Ipoteza formulează teza în jurul căreia se construiește argumentarea și se pot relatea anumite fapte menite să atragă atenția cititorului. Este recomandat să fie utilizate două alinee: primul alineat pentru enunțarea temei propuse, de tip *captatio benevolentiae* și al doilea alineat pentru exprimarea opiniei față de tema dată, dar și pentru enunțarea celor două aspecte esențiale care se vor regăsi în dezvoltarea celor două argumente. Se utilizează verbe de opinie și conectori argumentativi de tipul: *Cred că/ Consider că/ Din punctul meu de vedere/ În opinia mea etc.*

Argumentele trebuie să reprezinte cea mai extinsă parte a textului și să dezvolte ideea principală a textului prin apel la dovezi imbatabile, cum ar fi exemple, citate, fapte. Pentru a enunța și dezvolta argumentele și exemplele, vor fi utilizați conectori ca: în primul rând/în al doilea rând/pe de o parte/pe de altă parte etc (pentru enunțare), de asemenea/mai mult/precum/ca și cum (pentru dezvoltarea argumentelor).

Pentru un punctaj maximum la subiectul I.B, elevul trebuie să aibă în vedere următoarea organizare a argumentelor: un prim alineat care să corespundă argumentului 1 (afirmația care cuprinde ideea principală) și dezvoltării sale (explicarea, dovedirea); un al doilea alineat care să corespundă argumentul 2 (afirmația care cuprinde ideea principală) și dezvoltării sale (explicarea, dovedirea).

Nota bene! În mod obișnuit, se stabilesc două paragrafe, fiecare incluzând argumentul și exemplele adecvate (chiar și unele concluzii). În cazul unor texte mai elaborate, pot fi mai multe paragrafe, însă cerința de examen precizează numărul argumentelor care se punctează: două.

Concluzia presupune formularea unei concluzii care să valideze ceea ce este susținut în ipoteză și argumente. Astfel, se reia ideea enunțată în ipoteză și rezumă întreaga demonstrație realizată fără adăugări noi. Concluzia trebuie să conțină un enunț declarativ cu valoare de adevăr, relevant pentru temă. Conectorii specifici sunt: *deci/așadar/rezumând/în final/prin urmare/în concluzie/în consecință.*

Tipuri de conectori

Din punctul de vedere al etapei argumentative pe care o introduc:

- conectori care introduc teza: *În opinia mea, Consider că, Părerea mea etc*
- conectori care introduc argumentele: *În primul rând, Mai întâi de toate, În al doilea rând, În plus, În continuare etc*
- conectori care introduc concluzia: *În concluzie, Așadar, Deci, Prin urmare etc*

Din punctul de vedere al relației între secvențele discursive:

- conectori de exemplificare: *de exemplu, de pildă etc*
- conectori de explicare: *adică, altfel spus, de fapt etc*
- conectori de opoziție: *dar, totuși, cu toate acestea, în schimb, din contră, pe de o parte, pe de altă parte etc.*
- conectori de concesie: *chiar dacă, cu toate acestea, totuși etc*
- conectori de cauzalitate: *pentru că, fiindcă, deoarece, dat fiind că etc*

Bibliografie

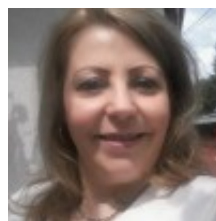
1. Frumușani, Daniela. Argumentarea. Modele și strategii, București, Editura All, 2000
2. Șerbănescu, Andra. Cum se scrie un text, Iași, Editura Polirom, 2000

3. Pavelescu, Marilena. Ghid pentru redactarea unei argumentări convingătoare în Limba și Literatura română, Societatea de Științe Filologice din România, nr. 2, 2019

Caietul cititorului – un spațiu pentru plantarea semințelor cunoașterii

De **Ștefania Cecilia Cobzaru**

Școala Gimnazială Vasile Alecsandri, Roman (Neamț)

Ciclul primar reprezintă etapa în care elevii deprind elementele de bază ale limbajului vorbit și scris. Drumul construirii sinelui începe încă de la învățământul preșcolar și se concretizează în primii ani de școală. La baza devenirii personale a fiecărui copil stă și capacitatea de exprimare. Formularea de mesaje orale și scrise constituie competențe care pot optimiza sau bloca potențialul fiecărui individ. Lectura este cea care oferă semințele cunoașterii în orice domeniu. Cu pași mărunți, inteligența intelectuală, cea emoțională, dezvoltarea morală și spirituală se împletesc în cununa pe care doar lectura o oferă oricărui lector.

Fără pretenția de a spune ceva nou, am ales să rezum utilizarea caietului cititorului. Acesta poate fi introdus încă de la clasa a II-a, adică după etapa alfabetizării. Prin acest instrument de lucru putem crește motivația intrinsecă pentru lectură a micilor elevi, aflați la porțile cunoașterii.

«Nu este bine să né „aruncăm” în „studiul” limbii române fără o pregătire lingvistică de bază.» – acad. Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române

Caietul cititorului sau caietul de lectură, poate ajuta la atingerea obiectivelor de aprofundare a proceselor de gândire critică despre textele, poveștile, acțiunile, personajele întâlnite.

Identitatea instrumentului. Caietul cititorului (caietul de lectură) își poate căpăta identitatea proprie prin adaptarea la specificul clasei, al cititorilor, acesta devenind un spațiu pentru elevi, în care aceștia pot reflecta asupra a ceea ce citesc. Pentru profesor, poate reprezenta un indicator referitor la volumul, profunzimea, corectitudinea, opțiunile literare ale posesorului. În cartea „What do i teach readers tomorrow”, autorii Gravity Goldberg și Renee Houser, au întrebat elevii de ce consideră importantă utilizarea unui caiet al cititorului. Cele mai multe răspunsuri au fost: „Pentru a-i arăta profesorului că mi-am făcut treaba.”

Optimizarea instrumentului. Pentru o utilizare eficientă trebuie stabilită poziționarea acestuia. Caietul cititorului însoțește elevul permanent. Așa cum scriitorii își poartă acele note, așa și caietul cititorului poate fi utilizat la majoritatea disciplinelor școlare. El poate rămâne pe banca elevului, iar acesta poate consemna observații, reacții emoționale, reflecții. Toate acestea se „țes” pe măsură ce micul cititor se implică în actul lecturii.

Lansarea caietului. Acest spațiu special merită un eveniment de lansare, în cadrul căruia se poate discuta despre tipul, dimensiunile caietului, elemente de personalizare – culori, autocolante. Întrebări legate de conținuturi, la care posesorii vor răspunde: Când? Unde? Cum? Ce? Cine?, vor contribui la crearea unui profil. Tot în cadrul evenimentului de lansare se pot formula întrebări care vor orienta conținuturile: Ce au simțit personajele? De ce au procedat așa? Care ar fi putut fi consecințele dacă ... ?.

Tot în paginile caietului pot apărea secvențe de raportare personală: Cred că...; Ce aș face dacă...; Am fost impresionat/ă când În paginile caietului se vor regăsi multiple activități complementare: desene, scheme, hărți, grafice. Cum? Utilizarea unor tehnici active pot aduce dinamică și cointerese. Opreți și notezi; Ce l-ai întrebat pe autor dacă v-ați întâlni la un ceai?; Pe unde l-ai invitat pe personaj în localitatea ta?; Ce recomandări ai pentru personaje?; Mă întreb...

Evaluarea. La finalul săptămânii, unității, lunii, modulului, elevii pot alege să prezinte pagini, lecturi, pot realiza materiale pe care să le afișeze în clasă, să le publice în reviste. Aceste activități vor reprezenta momente de celebrare a reflecțiilor, a realizărilor copiilor, vor oferi modele de raportare proprie la actul citirii, vor evidenția evoluția acestora ca și cititori, sărbătorind călătoria lecturii și nu rezultatul final.

Caietul cititorului poate fi un prim pas pentru viitori bloggeri, viitori influenceri, creatori de conținut, îi ajută pe elevi să își expună ideile, să le construiască, să le clarifice, să le îmbogățească, să le prezinte în manieră proprie. Iată de ce afirmam la începutul materialului, că instrumentul reprezintă un spațiu pentru plantarea semințelor cunoașterii.

Bibliografie

Moraru, O. „Copilul tău citește”, București, Univers, 2022
<https://www.edutopia.org/article/teaching-reading-interactive-note-books>

Provocări în predarea limbii engleze la clasele primare

De **Simona-Dorina Aldea**

Școala Gimnazială Aurel Mosora, Sighișoara (Mureș)

Predarea limbii engleze la clasele primare reprezintă un set permanent de provocări, pe care profesorul trebuie să le depășească zilnic pentru a facilita însușirea limbii de către tinerii învățăcei. Pentru omul obișnuit, actul de a predă, în special la clasele primare, pare o joacă. Concepția greșită vine din ideea că profesorii beneficiază de vacanțe școlare și program redus de lucru, care le ocupă doar jumătate din norma obișnuită de muncă. Nimic nu este mai departe de adevăr.

Curriculumul actual prevede studierea unei limbi moderne, ca

disciplină obligatorie, începând cu Clasa pregătitoare, fiind prevăzută o oră pe săptămână în primii trei ani de școală. Începând cu clasa a III-a, limba străină, în cazul nostru limba engleză, beneficiază de un număr de două ore pe săptămână. În aceste condiții, poate un profesor să cunoască particularitățile cognitive, de vârstă și comportament ale tuturor elevilor dintr-o clasă de 25 de elevi?

Un obstacol semnificativ îl reprezintă nivelurile variate de motivație și interes în rândul elevilor. Elevii de ciclul primar prezintă adesea intervale de atenție fluctuante, ceea ce le diminuează implicarea în desfășurarea lecțiilor. Această inconsecvență necesită implementarea unor strategii de predare dinamice, care să răspundă stilurilor diverse de învățare, pentru a ne asigura că nevoile fiecărui copil sunt abordate, menținând în același timp un mediu interactiv în sala de curs. Tentați permanent să se joace, elevii consideră profesorul un partener de joc, iar acesta trebuie să înțeleagă că, la această vârstă, jocul reprezintă un aspect fundamental al dezvoltării lor cognitive și sociale și, pentru a avea succes în demersul didactic inițiat, trebuie să încorporeze jocul în strategiile de predare.

O altă provocare constă în pregătirea micilor elevi pentru actul de achiziție de noi cunoștințe. Abilitățile cognitive și lingvistice variază foarte mult în cadrul acestei grupe de vârstă, ceea ce îngreunează semnificativ actul de predare și necesită tratarea diferențiată a elevilor, solicitând profesorului răbdare, adaptabilitate, creativitate și înțelegerea etapelor dezvoltării copilului. Unii elevi se pot lupta cu concepte abstracte sau structuri gramaticale complexe, în timp ce alții le pot înțelege cu ușurință. Astfel, profesorul trebuie să fie priceput la diferențierea instruirii pentru a sprijini progresul individual al elevilor, fără a compromite coeziunea generală a clasei.

Mai mult decât atât, diversitatea factorilor culturali poate complica mai mult procesul de predare. Micii școlari provin adesea din medii diverse, fiecare aducând influențe lingvistice și experiențe culturale unice în sala de clasă. Această diversitate poate duce la interpretări variate ale utilizării limbii și ale interacțiunilor sociale, pe care profesorul de limbă străină trebuie să le trateze cu sensibilitate. În acest context, este esențial ca profesorul să cultive o atmosferă incluzivă care să respecte aceste diferențe, promovând în același timp utilizarea standard a limbii engleze.

Cum putem motiva elevii din ciclul primar să-și dezvolte abilitățile de comunicare în limba engleză? Acest proces de achiziție de noi cunoștințe nu se limitează doar la predarea vocabularului și a gramaticii, ci implică o abordare holistică care integrează diverse metode didactice menite să stimuleze interesul și motivația elevilor.

1. Dezvoltarea abilităților de comunicare

Unul dintre obiectivele principale ale orelor de engleză pentru elevii de școală primară este de a-i ajuta să dezvolte abilități puternice de comunicare. Comunicarea eficientă este esențială în toate aspectele vieții, iar deprinderea abilităților necesare de la o vârstă fragedă este un indicator al unei exprimări orale clare și sigure în viitor.

2. Stimularea gândirii critice

Cu câțiva pași mici, putem dezvolta abilitățile de gândire critică ale copiilor, pregătindu-i pentru mai anii de școală care vor urma.

Putem începe oferind elevilor instrumente pentru a gândi critic, cum ar fi să le adresăm întrebări pe care ar trebui să le folosească atunci când se confruntă cu o problemă, cum ar fi „Ce părere ar avea altcineva despre asta?”, „Este corect?”, „Ce pot face în aceasta privință?”, sau să ia o decizie când li se prezintă mai multe opțiuni. Aceste procese cognitive promovează abilitățile de gândire critică la copii. Ei învață să pună la îndoială, să evalueze și să-și formeze propriile opinii, ceea ce este valoros în dezvoltarea lor academică și personală.

3. Încurajarea creativității prin dezvoltarea competențelor de citire și scriere

Orele de limba engleză includ adesea exerciții de scriere creativă și explorare literară. Încurajarea creativității la o vârstă fragedă permite copiilor să-și exprime liber imaginația și ideile. Din clasa a III-a, li se poate cere elevilor să citească texte scurte sau să compună paragrafe pe marginea unei imagini. Astfel, limba engleză poate deveni instrumentul prin care ei își descoperă vocile unice, își extind vocabularul și își dezvoltă imaginația, abilități vitale pentru învățarea pe tot parcursul vieții.

4. Construirea încrederii și a stimei de sine

Pe măsură ce copiii își îmbunătățesc modul de utilizare a limbii engleze, ei câștigă încredere în abilitățile lor, devenind mai dispuși să participe la discuțiile din clasă, prezentări și alte activități. Această creștere a stimei de sine va avea un impact pozitiv asupra performanței lor academice și asupra dezvoltării personale. Un grad înalt de stimă de sine determină asumarea responsabilităților specifice vârstei și, ulterior, atrage independență în rezolvarea sarcinilor de lucru.

În concluzie, predarea limbii engleze în clasele primare implică nu doar depășirea provocărilor legate de motivație, ci și pregătirea pentru dezvoltare și diversitatea culturală. Prin folosirea tehnicilor de instruire adaptative și prin promovarea unui mediu incluziv, profesorul poate influența pozitiv achiziția lingvistică la toți elevii.

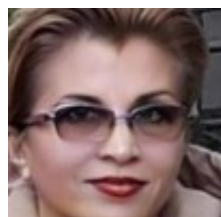
Bibliografie

allright.com/en/blog/teacher_blog_en/debunking-the-top-myths-about-teaching-young-learners
www.carecheck.co.uk/10-challenges-of-teaching/
www.edutopia.org/
medium.com/@writeedgesingapore/the-importance-of-english-class-es-for-primary-school-students-5da8b3fc7110

Diferențele dintre copii și educația cerințelor speciale

De **Mioara Irimia**

Școala Gimnazială Nr. 11 Iorgu Iordan, Tecuci (Galați)

Toți cei implicați în sistemul de învățământ trebuie să

conștientizeze că cerințele educative speciale nu sunt greu de înțeles. Trebuie doar să accepte că fiecare copil are nevoie de educație, că prin educație se dezvoltă și poate deveni membru integrat al societății lui, dar și că această educație oferită trebuie să fie potrivită fiecăruia, pentru a-și atinge țintele. Un lucru important de la care trebuie pornit este acceptarea faptului că fiecare este diferit. Fiecare om are particularitățile sale, nu suntem identici, lucru valabil și în cazul elevilor noștri. Nu există doi oameni identici, nu există doi copii identici. Atunci, cum să-i tratăm pe toți la fel?

Pentru un profesor este un adevăr evident, fiecare elev este în felul său. Fiecare copil este unic și niciun copil nu este identic cu altul. Sunt diferențe pe care le vedem cu ochiul liber și altele pe care le observăm mai greu sau avem nevoie de metode speciale ca să le evidențiem.

Copiii diferă între ei prin particularitățile individuale și de vârstă. Unii sunt mai grași, alții mai slabi, unii mai înalți, alții mai scunzi, mai sensibili sau mai puternici, mai lenti sau mai rapizi, mai talentați la un sport sau la altul, mai cuminți sau mai năzdrăvani și putem continua.

Diferențele pot fi date de trăsăturile lor fizice, de reacțiile emoționale, de temperament, de ritmul de dezvoltare, de ritmul cu care învață, de pasiuni, da aptitudini și talente dar și de comportamentele pe care le manifestă fiecare.

Unii copii se nasc cu anumite caracteristici pe care le vor avea toată viața: nu văd bine, sau nu aud, au deformări, lipsa unui membru, sau un creier care nu se dezvoltă la fel cu al celorlalți, ceea ce noi considerăm deficiențe. Nu există clase în care să nu avem măcar un astfel de elev.

Dacă creșterea și dezvoltarea unor copii sunt afectate de mediul în care trăiesc, spunem că ei sunt deprivati. Înseamnă că mediul este dăunător sau nu asigură cele necesare bunăstării copilului. Exemple: lipsa hranei, locuința insalubră, neglijarea lor în familie, violența și abuzul, despărțirea părinților, copii refugiați sau supraviețuitori ai unui război (vezi războiul din Ucraina, dar nu numai). Nu mai vorbim despre copiii care trăiesc pe stradă, care sunt exploatați prin muncă (copiii din mediul rural sărac sau cei luați de părinți peste hotare o lună două, apoi se reîntorc în țară și o iau de la capăt în anul următor), despre cei bolnavi de boli cronice sau, mai grav, de cei care consumă droguri.

Uneori se întâmplă (în cazuri rare, dar se întâmplă) ca unii copii să fie priviți diferit în funcție de familia din care provin, mai bogată sau mai săracă, de apartenență la o comunitate culturală, națională, religioasă sau etnică. Aceste apartenențe îi fac să fie diferiți în anumite privințe, în comportamente, obiceiuri sau stiluri de viață și răspuns la rezolvarea unor probleme.

Toate aceste diferențe se traduc în activitatea școlară cu a înțelege că succesul predării și învățării depinde de cum identificăm diferențele dintre copii, dar și de valoarea pe care o dăm acestor diferențe, adică le vedem ca cerințe față de activitatea noastră.

Practic, noi profesorii suntem importanți și pentru felul în care acceptăm și valorizăm diferențele dintre copii. Trebuie să privim aceste diferențe ca o provocare pentru a ne îmbunătăți practicile nu ca defecte sau probleme care îi privesc doar pe copii. Diferențele impun existența unor cerințe față de educație. Aceste cerințe sunt mai mult sau mai puțin speciale, în funcție de cum trebuie adaptată educația către fiecare beneficiar.

Indiferent de diferențele pe care le manifestă copiii unii față de alții, când vin la școală ei trebuie sprijiniți să învețe. Mulți copii se confruntă cu probleme la un anumit moment al vieții lor. Unele probleme se rezolvă, altele necesită sprijin continuu.

Pentru noi, profesorii, este important să știm că toți copiii trebuie să beneficieze de educație și să găsim calea pentru a face acest lucru posibil. Trebuie să considerăm că toți copiii pot învăța, condiția fiind ca ei să frecventeze școala.

Analiza diferențelor dintre elevi nu se poate opri la a le recunoaște, ci trebuie să trecem mai departe să identificăm că accentuarea acestor diferențe duce la discriminare. Din păcate, se pare că discriminarea continuă să fie problema cea mai importantă a educației și a școlii.

Discriminarea se referă la diferențele care nedreptățesc, etichetează și marginalizează, chiar exclud pe unii copii în favoarea altora. Eliminarea șanselor unor copii în favoarea altora este discriminare. Tratarea diferită cât și părtinitoare care lezează atât pe cei implicați cât și pe ceilalți membri ai societății este discriminare.

Dacă recunoaștem că școala face discriminări e nevoie să vedem remedii la aceste probleme. Un remediu este educația integrată. Ea se referă la faptul că toți copiii trebuie să învețe împreună, în medii cât mai aproape de contextul normal al vieții și nu în medii separate.

Educația integrată a devenit o mișcare care se opune politicilor și practicilor exclusiviste. Ea se referă la faptul că fiecare copil trebuie integrat într-un program adecvat de educație și că fiecare copil are dreptul să meargă la școala unde merg toți copiii din vecinătatea sa și care răspunde nevoilor sale educative. Această mișcare a devenit metoda preferată pentru a răspunde nevoilor educative a tuturor elevilor, școlilor și claselor obișnuite. De ce se întâmplă acest lucru?

Pentru că toți copiii au dreptul de a fi educați împreună, oricare ar fi dizabilitatea/handicapul sau dificultățile de învățare. Pentru că educația integrată este un drept în respectarea căruia este vorba de educație bună și de bunul simț social.

Există o dezbatere continuă asupra avantajelor includerii copiilor cu cerințe educative speciale în structurile educative alături de covârșnicii lor. Integrarea școlară a copiilor cu cerințe educative speciale creează discuții, dispute între părinți. Educația incluzivă cuprinde această discuție dar și în plus, orientarea spre calitate și eficiență a întregului sistem educativ, formal și nonformal.

Unii părinți, profesioniști și chiar persoane cu dizabilități argumentează că unei persoane care este împiedicată să participe împreună cu egalii săi în școlile generale i se neagă dreptul fundamental la educație. Alții, dimpotrivă, afirmă că prin integrarea în școlile generale, multor copii cu cerințe speciale nu li se asigură satisfacerea nevoilor lor.

Argumentele celor din urmă se bazează pe nevoia de curriculum școlar adaptat, resurse și atitudini pozitive a personalului din școli, dar și pe nevoia de formare a unor deprinderi pentru profesori și părinți în așa fel încât acești copii să fie incluși în adevăratul sens al cuvântului. De aceea, de multe ori, incluziunea se confundă cu integrarea deplină sau integrarea de calitate.

De asemenea, unii văd includerea tuturor copiilor în școli obișnuite sau speciale ca imposibilă, nerealistă și așa de pretențioasă în

resurse încât încalcă principiul folosirii raționale și echitabile a resurselor pentru toată populația școlară, că cerințele speciale nu pot fi asigurate decât cu rezerve speciale adică discriminative.

Trebuie să înțelegem că incluziunea nu este un simplu concept care să poată fi redus la integrarea copilului cu cerințe speciale în școală. Aceasta trebuie să acopere adecvat nevoile individuale ale copiilor. Creșterea accesului în școala generală este un scop important, dar el nu reprezintă totul și nu se obține spontan. Este nevoie de planificare activă și de promovarea unei abordări mai deschise și mai flexibile asupra educației.

Flexibilitatea este cuvântul de ordine pentru a înțelege educația incluzivă. Principiile educației incluzive cer să se aibă în vedere importanța satisfacerii nevoilor/cerințelor individuale ale copiilor, să se lucreze în parteneriat cu elevii și cu părinții/persoanele care fac educație, să se implice profesorii și școlile în dezvoltarea acestei abordări.

Educația incluzivă este legată de o societate incluzivă, care promovează valorile democratice și ascultă vocile tuturor membrilor ei. Societatea pluralistă, multiculturală și democratică este bază de dezvoltare a educației incluzive.

Educația incluzivă este o educație bazată pe școală ca partener al familiilor și comunității și pe înțelegerea comunității ca principalul susținător și partener al acesteia. Este o adevărată provocare pentru școală, dar și pentru educație în general. Este un drept uman. Este educație bună, de calitate, care dă o orientare pozitivă, democratică tendințelor dezvoltării practicilor educative.

Copiii sunt speranța noastră și, de modul în care creștem, educăm și sprijinim dezvoltarea lor, va depinde configurația și dimensiunea democratică a lumii de mâine. De felul în care aceștia învață să-și construiască societatea și să descopere soluțiile necesare problemelor ce se ivesc permanent depinde lumea de mâine. De aceea este necesar ca educația să se adreseze tuturor copiilor.

Societatea de azi trebuie să-și propună valorizarea tuturor oamenilor și să ofere șanse la dezvoltare și educație tuturor.

Faptul ca suntem atât de diferiți este o șansă a dezvoltării și nu o limită.

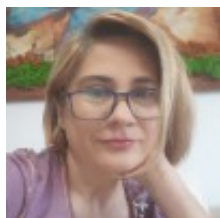
Bibliografie

Declarația de la Salamanca și direcțiile de acțiune în domeniul educației speciale: Acces și calitate, Salamanca, Spania, iunie 1994, tradusă și editată în limba română prin grija Reprezentanței Speciale UNICEF în România
UNESCO, Să înțelegem și să răspundem la nevoile copiilor la clasă, UNESCO, UNICEF, traducere RENINCO, București, 2002
Johnsson T. - Noi strategii în educația copiilor cu cerințe educative speciale, Simpozionul "Educație și Handicap", București, 1991

Stimularea imaginației prin culori la școlarii din clasele mici

De **Nicoleta Popescu**

Școala Gimnazială Nicolae Titulescu, Călărași (Călărași)

Imaginația joacă un rol esențial în dezvoltarea cognitivă și emoțională a copiilor. În clasele mici, stimularea creativității și a imaginației prin culori este o metodă eficientă de a sprijini învățarea și dezvoltarea personală. Culorile nu doar că adaugă un element de distracție în procesul educațional, dar au și puterea de a influența emoțiile, gândurile și comportamentele copiilor, facilitând astfel învățarea și dezvoltarea abilităților esențiale.

Culorile sunt o parte integrantă a lumii înconjurătoare, iar copiii sunt foarte receptivi la ele încă de la o vârstă fragedă. De-a lungul timpului, cercetările au demonstrat că toate culorile pot influența stările de spirit și comportamentul copiilor. De exemplu, culorile calde, precum roșul și galbenul, sunt asociate cu sentimente de energie și entuziasm, în timp ce culorile reci, precum albastrul și verdele, induc calmul și liniștea.

În contextul educațional, culorile pot fi folosite pentru a stimula imaginația copiilor, încurajându-i să își exprime gândurile și ideile într-un mod creativ. Folosirea culorilor în activitățile de învățare, precum desenul, pictura sau jocurile creative, permite copiilor să exploreze și să experimenteze, ceea ce contribuie la dezvoltarea gândirii critice și a abilităților de rezolvare a problemelor.

Există numeroase modalități prin care culorile pot fi integrate în activitățile educaționale pentru a stimula imaginația copiilor din clasele mici. Una dintre cele mai simple și eficiente metode este utilizarea desenului și picturii. Aceste activități nu doar că permit copiilor să își exprime creativitatea, dar le oferă și oportunitatea de a experimenta cu diverse culori și combinații de culori. Prin alegerea și aplicarea culorilor, copiii își dezvoltă abilitățile de gândire vizuală și învață să asocieze anumite culori cu emoții sau concepte.

De exemplu, un exercițiu creativ ar putea implica desenarea unei scene de poveste în care copiii sunt încurajați să folosească culori diferite pentru a exprima stările de spirit ale personajelor sau atmosfera generală. Acest tip de activitate nu doar că stimulează imaginația, dar ajută și la dezvoltarea empatiei și a înțelegerii contextuale. Pornind de la fascinația copiilor pentru culori, am dezvoltat o modalitate de stimulare a imaginației de natură literară.

Având ca suport o planșă colorată în roșu, copiii sunt întrebați ce le sugerează această culoare. La început, planșa le sugerează doar o culoare caldă – roșu. Apoi, încet, încet, copiii vor reuși să se detașeze de

situația concretizată într-o planșă colorată în roșu și ei vor reuși cu ajutorul imaginației să vadă în această culoare ideea de foc, flăcări, iad, apus de soare, răsărit de soare, inimă însângărată, sfârșit de lume, căldură imensă, secetă, ardere.

Folosind o planșă colorată în albastru, din nou copiii sunt întrebați ce le sugerează această culoare. Ideea de albastru îi va conduce pe copii la ideea de cer, limpezimea lacurilor, nesfârșirea apelor, lacrimi de înger, tristețe, răceală, plutire.

Folosind o planșă albă și întrebați fiind copiii ce le sugerează albul, ei vor răspunde: nesfârșirea zăpezilor, puritate, îngeri, mamă, spuma laptelui, sinceritate, liniște sufletească.

Se pot folosi și alte culori în scopul stimulării imaginației. Copiii învață în felul acesta că pot să vadă dincolo de concretul lucrurilor. Ei nu trebuie să vadă în planșele respective, doar culorile în care sunt pictate; ci imaginația lor trebuie să evadeze dincolo de aspectul concret al culorii, făcând diverse conotații cu ideea de roșu, de alb sau altă culoare.

Exersând în felul acesta la fiecare început de oră această strategie, copiii vor înțelege că pot să-și dea frâu liber imaginației. Ei vor înțelege că fiecare poate să vadă în culoarea respectivă fără teamă ceea ce el simte, ceea ce el crede, învățătorul neputând să-l contrazică și astfel să-i blocheze descătușarea imaginației.

Învățătorul trebuie să manifeste toleranță față de sugestiile copiilor și să accepte ideile lor ca fiind rodul imaginației lor. Copiii trebuie încurajați, și apreciați pozitiv, tocmai pentru a nu le bloca imaginația. Exercițiul culorilor poate constitui tema unei ore de creație, dar poate constitui și modalitate de așa-zisă exersare, descătușare a imaginației, înaintea actului de creație din fiecare oră.

O altă metodă eficientă este utilizarea culorilor în jocurile de rol. De exemplu, copiii pot fi încurajați să joace diverse roluri în scenarii create de ei, folosind costume colorate sau decoruri viu colorate. Acest tip de joc dezvoltă imaginația și abilitățile de comunicare, în timp ce culorile ajută la crearea unei atmosfere captivante și stimulante.

Culorile nu doar că stimulează imaginația, dar joacă și un rol important în îmbunătățirea procesului de învățare. Studiile arată că utilizarea culorilor în materialele didactice poate îmbunătăți concentrarea și reținerea informațiilor. De exemplu, copiii tind să rețină mai bine informațiile prezentate pe fundaluri colorate sau ilustrate cu imagini colorate.

În plus, expunerea constantă la culori în mediul educațional poate îmbunătăți starea de spirit a copiilor, creând un mediu pozitiv și motivant pentru învățare. Un mediu colorat, fie că este vorba despre săli de clasă decorate cu lucrări artistice ale copiilor sau despre folosirea culorilor în materialele didactice, contribuie la crearea unei atmosfere prietenoase și încurajatoare.

Bibliografie

„Psihologia culorilor”, Karen Haller, Editura Baroque Books & Arts.

Gestionarea emoțiilor – un pas important spre succes

De **Irina Elena Filimon**

Liceul Tehnologic Ovid Caledoni, Tecuci (Galați)

Succesul școlar este influențat de o multitudine de factori, printre care se numără inteligența cognitivă, sprijinul familial și mediul educațional. Totuși, unul dintre cei mai importanți, dar adesea neglijați factori, este gestionarea emoțiilor. Capacitatea unui elev de a recunoaște, înțelege și gestiona propriile emoții joacă un rol crucial în performanțele sale academice, relațiile cu colegii și profesorii, precum și în dezvoltarea sa personală pe termen lung. Emoțiile sunt o componentă esențială a experienței umane, influențând în mod direct modul în care elevii învață, interacționează și se dezvoltă. Stările emoționale pozitive, cum ar fi entuziasmul, curiozitatea și bucuria, pot spori capacitatea de concentrare și memorare, facilitând astfel procesul de învățare. Pe de altă parte, emoțiile negative, cum ar fi anxietatea, frica și frustrarea, pot inhiba aceste procese, ducând la scăderea performanțelor academice și la o atitudine negativă față de școală. În mediul școlar, inteligența emoțională (IE) se manifestă prin capacitatea elevului de a-și autoregla emoțiile în situații de stres, cum ar fi examenele, de a rămâne motivat chiar și în fața eșecurilor și de a dezvolta relații pozitive cu cei din jur.

Daniel Goleman, care a popularizat acest concept, a subliniat importanța IE în diverse aspecte ale vieții, inclusiv în educație. Studiile arată că elevii cu o IE bine dezvoltată au șanse mai mari de a excela academic, sunt mai capabili să facă față stresului, să comunice eficient cu colegii și profesorii și să mențină un echilibru între viața personală și cea școlară, nu doar datorită abilităților cognitive, ci și datorită competențelor lor sociale și emoționale.

Mediul școlar poate fi provocator din punct de vedere emoțional pentru mulți elevi. Stresul cauzat de cerințele academice, presiunea socială, frica de eșec sau teama de a fi respins de către colegi pot duce la anxietate și chiar depresie. Aceste emoții negative pot interfera cu procesul de învățare și pot avea un impact semnificativ asupra sănătății mentale și fizice a elevului. De exemplu, un elev care se simte anxios în legătură cu un test poate experimenta o blocare mentală, care îi afectează capacitatea de a-și aminti informațiile învățate, chiar dacă a studiat temeinic. Acest exemplu subliniază cât de importantă este gestionarea emoțiilor în contextul academic.

În plus, elevii se confruntă adesea cu schimbări majore în viața lor, cum ar fi trecerea de la o etapă de educație la alta (de la gimnaziu la liceu de exemplu), care pot genera sentimente de nesiguranță și teamă. Capacitatea de a gestiona aceste emoții este crucială pentru adaptarea la noile cerințe și pentru menținerea unui nivel ridicat de performanță. Gestionarea eficientă a emoțiilor necesită practică și dezvoltarea unor strategii specifice. În rândurile de mai

jos propunem câteva metode care pot ajuta elevii să își gestioneze emoțiile în mod eficient:

Autocunoașterea este primul pas în gestionarea emoțiilor. Elevii trebuie să fie încurajați să își identifice emoțiile și să înțeleagă ce le declanșează. Acest lucru se poate face prin ținerea unui jurnal emoțional, unde elevii pot nota cum se simt în anumite situații și ce anume a declanșat acele emoții. Reflecția asupra acestor note poate ajuta la dezvoltarea unei conștiințe emoționale mai profunde și la recunoașterea tiparelor emoționale. Practici precum respirația profundă, meditația și mindfulness pot ajuta la reducerea stresului și la reglarea emoțiilor. Aceste tehnici îi învață pe elevi să fie prezenți în moment și să își observe emoțiile fără a le judeca. Astfel, ei pot răspunde mai calm și mai rațional în situații stresante. De exemplu, înainte de un examen, elevii pot practica respirația profundă pentru a-și calma nervii și pentru a-și concentra atenția asupra sarcinii de față. În plus, școlile pot introduce programe de *mindfulness* care să ajute elevii să-și dezvolte aceste abilități esențiale.

Reîncadrarea cognitivă este o tehnică prin care elevii sunt învățați să schimbe modul în care interpretează gândurile negative. De exemplu, în loc să gândească „Nu voi reuși niciodată să trec acest test”, elevii pot fi încurajați să adopte o perspectivă mai pozitivă, cum ar fi „Dacă mă pregătesc bine, am șanse mari să reușesc”. Această schimbare de perspectivă ajută la reducerea anxietății și la creșterea motivației, permițând elevilor să abordeze provocările academice cu mai multă încredere.

Capacitatea de a exprima și de a comunica emoțiile într-un mod sănătos este esențială pentru gestionarea acestora. Elevii trebuie să fie încurajați să vorbească despre sentimentele lor, fie că este vorba despre prieteni, profesori sau consilieri școlari. Comunicarea deschisă ajută la clarificarea problemelor și la găsirea soluțiilor, reducând astfel stresul emoțional. În plus, școlile pot organiza ateliere de comunicare eficientă, unde elevii pot învăța să își exprime emoțiile într-un mod care să promoveze relații pozitive și să prevină conflictele.

De asemenea, elevii trebuie să învețe să stabilească limite sănătoase pentru a-și proteja bunăstarea emoțională. Acest lucru include gestionarea timpului, echilibrarea cerințelor academice cu activitățile recreative și recunoașterea momentelor în care au nevoie de o pauză. Încurajarea unui program de studiu echilibrat, care să includă timp pentru relaxare și hobby-uri, este esențială pentru prevenirea burnout-ului.

În ceea ce privește rolul profesorilor și al părinților în gestionarea emoțiilor elevilor subliniem faptul că misiunea lor este crucială; aceștia pot crea un mediu susținător și sigur în care elevii se simt confortabil să-și exprime emoțiile și să ceară ajutor atunci când au nevoie.

Cadrele didactice pot încuraja gestionarea emoțiilor prin: modelarea unui comportament emoțional sănătos (de exemplu, un profesor care rămâne calm și rațional într-o situație de criză poate oferi un exemplu puternic pentru elevi); includerea educației emoționale în curriculum (lecțiile despre inteligența emoțională și gestionarea emoțiilor pot fi integrate în curriculum, fie prin ore dedicate, fie prin activități cross-curriculare. Acest lucru poate include discuții despre emoții, rol-playing și exerciții de mindfulness); crearea unui mediu de învățare empatic unde elevii se simt respectați și înțeleși, poate reduce anxietatea și crește motivația. Profesorii pot încuraja exprimarea deschisă a emoțiilor

și pot răspunde cu empatie și sprijin.

Părinții, la rândul lor, pot sprijini gestionarea emoțiilor prin: discuții deschise despre emoții (aceste conversații pot ajuta la dezvoltarea unei relații de încredere și la crearea unui mediu sigur pentru exprimarea emoțiilor); monitorizarea stării emoționale a adolescenților (intervenția timpurie în cazul apariției unor probleme emoționale poate preveni agravarea acestora și poate asigura sprijinul necesar); învățarea prin exemplu (demonstrarea unei abordări pozitive și echilibrate în fața provocărilor poate încuraja tinerii să adopte aceleași strategii în viața lor de zi cu zi). Nu trebuie neglijate nici situațiile de criză, cum ar fi pierderea unui membru al familiei, divorțul părinților sau trecerea printr-o perioadă de tranziție școlară, care pot avea un impact profund asupra stării emoționale a elevilor. În astfel de momente, gestionarea emoțiilor devine esențială pentru a preveni dezvoltarea unor probleme psihologice mai grave și pentru a asigura continuitatea succesului școlar.

Școlile pot oferi resurse și sprijin pentru elevii care trec prin situații dificile. Consilierea școlară poate juca un rol crucial în acest sens, oferind un spațiu sigur unde elevii pot discuta despre problemele lor emoționale. De asemenea, școlile pot colabora cu părinții pentru a dezvolta planuri personalizate de suport care să includă atât sprijin emoțional, cât și ajustări academice, dacă este necesar.

Gestionarea eficientă a emoțiilor nu are doar un impact pozitiv asupra succesului școlar, ci și asupra sănătății mintale și fizice a elevilor. Emoțiile neregulate sau necontrolate pot duce la stres cronic, care la rândul său poate contribui la apariția unor probleme de sănătate precum insomnie, dureri de cap, probleme digestive și chiar tulburări cardiace. Prin învățarea unor tehnici de gestionare a emoțiilor, elevii pot reduce riscul de a dezvolta aceste probleme de sănătate și pot îmbunătăți calitatea vieții lor în ansamblu. Acest lucru nu numai că îi ajută să își mențină starea de bine pe termen lung, dar contribuie și la succesul lor academic, permițându-le să își concentreze atenția și eforturile asupra învățării și dezvoltării personale.

Conchidem prin a sublinia faptul că gestionarea emoțiilor este esențială pentru succesul școlar și pentru dezvoltarea sănătoasă a elevilor. Școlile și familiile au un rol crucial în promovarea gestionării emoțiilor, oferind elevilor instrumentele necesare pentru a naviga cu succes prin provocările emoționale pe care le întâmpină. În acest fel, nu numai că se îmbunătățește succesul academic al elevilor, dar se creează și o bază solidă pentru bunăstarea lor emoțională și socială pe termen lung. Astfel, gestionarea emoțiilor nu este doar un pas important spre succesul școlar, ci și spre o viață împlinită și echilibrată.

Bibliografie generală

1. Goleman, Daniel. Inteligența emoțională, traducere de Irina-Margareta Nistor. București: Curtea Veche, 2008.
2. Goleman, Daniel. Creierul și inteligența emoțională: noi perspective; traducere din engleză de Gabriela-Alexandra Bănică. București: Curtea Veche, 2018.
3. Armstrong, Thomas. Multiple Intelligences in the Classroom. Alexandria: Association for Supervision and Curriculum Development, 2000.
4. Avram, Luminița Eugenia. Conceptul de inteligență emoțională și utilizarea acestuia în managementul instituțiilor educaționale. Iași: PIM, 2018.

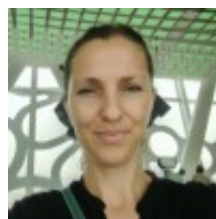
5. Cosnier, Jacques. Introducere în psihologia emoțiilor și a sentimentelor; traducere de Eliza Galan. Iași: Polirom, 2002.

6. Elias, Maurice J. Stimularea inteligenței emoționale a adolescenților: Cum să creștem copiii cu iubire, umor și cum să le impunem anumite limite; traducere de Sabina Dorneanu. București: Curtea Veche, 2003.

De ce performanța profesională contrazice adesea performanța parentală?

De **Victoria Encică**

Liceul Teoretic Anghel Saligny, Cernavodă (Constanța)

Întrucât am auzit din nou în presa recentă vorbindu-se despre persoane „excepționale”, cu rezultate mai mult decât notabile pe plan profesional, dar cu valoare parentală la limita falimentului, am decis să reiterez tema omului de carieră care eșuează pe plan familial, sperând prin asta să reamintesc unora dintre noi că cel mai grandios aport pe care îl putem aduce societății de pe poziția de părinte este să ne creștem copiii în modul cel mai implicat. Sau – cu vorbele lui G. Gáspár – să îi creștem prin actul (ori metoda) prezenței conștiente. Nu mă voi adresa cazurilor de normalitate benefică, în care instructorul (directorul/ politicianul/ profesorul) de succes (sau, pur și simplu, omul comun) este în primul rând un părinte de succes.

Din fragedă copilărie (ca să parafralez bogatul tezaur paremiologic românesc), am putut constata prezența în vecinătate a unor odrasle provenite din familii de profesori, antrenori, instructori, directori de colegii, chiar și politicieni, cu renume în comunitate, dar care au eșuat lamentabil în calitatea lor de părinți, căci copiii acestora au luat-o pe făgașul anormalității/rătării. Acest lucru a determinat periodic în propria conștiință dorința de a afla care sunt cauzele acestei neconcordanțe. Studiarea acestui aspect ar putea lua nenumărate chipuri și ar putea începe fie din perspectivă psihanalitică, psihopedagogică, fie din perspectivă sociologică, etică. Întrucât în acest moment al vieții empatizez mai mult cu psihosociologia optimist-moderată a lui György Gáspár decât cu sindromul psihanalizei freudiene/ jungiene, am optat pentru filtrarea cazului prin prisma studiilor celui dintâi.

În deja celebrul său studiu *Copilul invizibil*, G. Gáspár face, cu o deosebită prezență de spirit, un minunat elogiu al părintelui ideal. Studiul său de caz se poate aplica în numeroase alte ipostaze din viața noastră, atâta vreme cât ne asumăm misiunea de lider sau de formator. Premisa cărții plusează ideea că cel mai relevant element de predicție în cazul dezvoltării unui copil îl constituie modul în care părintele se conectează emoțional cu ai săi copii, dar și măsura în care acesta este capabil să-și ofere o prețuire

autentică. Ceea ce înseamnă că adultul acesta devine capabil să-și accepte nevoile și să empatizeze în mod prielnic cu cei mici/ tineri. Deși este vorba de stima de sine a adultului, privind invers această premisă, se poate deduce printre rânduri o primă cauză a eșecului parental al acelor persoane de succes care știu, de exemplu, să ofere întreaga implicare unor tineri sau copii străini (este și cazul unei perechi de instructori celebri pe care îi cunosc, al căror unic fiu – acum adult – a înregistrat un faliment social vădit), însă nu reușesc să ofere aceeași conexiune propriilor copii: *ignorarea sau neacceptarea propriilor nevoi*, fiind predispuși să le uite și pe cele ale copiilor lor, „intrând într-o cursă obsesivă pentru un rezultat anume, care în realitate nu este niciodată sub controlul nostru”. Acest „rezultat” (premii, medalii, diplome, avansări, prime etc.) alungă adeseori capacitatea de a te conecta cu proprii copii, fie pentru că investiția în copiii altora sau în proiectul profesional este mult prea mare și te răpește mult prea mult timp de acasă, fie pentru că aduce cu sine iluzia că „totul este sub control” și că posibilitatea de lua o pauză de la efortul prelungit și șansa de a petrece mai mult timp în mod eficient emoțional cu al tău copil este întotdeauna la îndemână, „se va petrece în curând, însă nu tocmai acum”.

O altă cauză posibilă este mult dezbătută *experiență a traumei*. Dacă până la Freud, lumea doar intuia că traumele călătoresc prin gena umană din generație în generație și mai ales că traumele copilăriei afectează viața de adult, de la Freud încoace nimeni nu mai are vreun dubiu în această privință. În transpunerea lui G. Gáspár, această teorie îmbracă următoarea formă: *„Unele dintre traumele dobândite în trecut se pot ascunde extrem de bine în lumea noastră interioară, așa încât înaintăm în viață fără să fim conștienți de prezența lor, însă de multe ori intimitatea relației de cuplu sau a relației părinte-copil împinge aceste probleme la suprafață. Cel mai ușor observăm propriile dezechilibre emoționale în interacțiunea cu ceilalți, deoarece trauma neprocesată are puterea de a né influența toate domeniile vieții, né poate transforma în părinți reci sau distanți, în adulți invazivi sau neajutorați ori în persoane ambivalente ori extrem de critice. Este cert că rănilor interioare né diminuează capacitatea de a cântări impactul atitudinii noastre, de a né păstra umanitatea și de a fi noi înșine. Trauma né transformă în victime și apoi în agresori.”* (Gáspár 2016: 79)

Așadar, trauma neprocesată poate genera eșecul ipostazei parentale. În mediul formal de învățare, această ipoteză funcționează în egală măsură în relația profesor-elev. Astfel, acolo unde ignorarea propriilor nevoi ale adultului nu justifică degradarea/ decăderea ființei umane ajunsă în rolul părintelui sau formatorului, intervin acele experiențe negative imprimate în genă. Atunci când universul nostru interior suferă și né amăgim crezând că nu-i cunoaștem rațiunea, avem cele mai multe șanse să ruinăm relația cu cei mici/ tineri, cu propriul copil sau cu elevul din sala de clasă.

Adeseori, formele de atașament nesigur, dorința obsesivă a părintelui de a-l transforma pe copil într-un învingător sau într-un trofeu, lipsa aprecierilor și a validării în copilărie, toate acestea denaturează propria stimă de sine a adultului viitor și alterează relația cu proprii copii. În cazurile la care am ales să fac trimitere în acest articol, toate acestea sunt surse ale posibilelor traume și cauze probabile ale eșecului parental, dar rațiune a succesului profesional. Căci cel care în copilărie a fost mereu împins să devină cel mai bun, acela va fi adultul anxios cu dorințe sau iluzii

de perfecțiune, spre atingerea cărora va risca absolut orice, inclusiv conectarea emoțională cu al său copil. Sau cu cei din sala de clasă, dacă se vede ajuns în poziția formatorului/ instructorului. Fiecare ființă umană a fost proiectată pentru apartenență și conectare. În cazul părinților de carieră, nevoia de conectare (cu sinele sau cu propriul copil) scade în favoarea celei de apartenență (la comunitatea corporativă, la comunitatea olimpică etc.). Acest lucru produce efecte nu imediate și ușor reparabile, ci serioase și pe termen lung. Copiii acestor persoane se simt adesea singuri, neînțeleși, iar cel mai rău este faptul că ei pătrund inevitabil în conul de umbră generat de succesul părinților în comunitate. Succesul părinților însă nu este și succesul lor, iar comunitatea fie îi izolează, fie îi expulzează.

În cele din urmă, trebuie luat în calcul și *transferul automat al hobby-ului* dinspre părinte spre copil. De multe ori, né imaginăm că dorințele, visele și pasiunile noastre sunt prin reflex sau genă transferate copiilor noștri. Lucru care adeseori nu este valabil. Cea mai puternică eroare a multor generații de părinți, îndeosebi până la Revoluție, se ascundea sub convingerea că meseria sau pasiunea lor se potrivește automat și urmașilor, iar aceștia au datoria să o aleagă la maturitate. Motiv pentru care aceștia vorbeau elogios despre meseria respectivă sau, dacă aveau prilejul, îi târau după ei la muncă ori acolo unde își puneau în aplicare hobby-ul. Deși există nenumărate cazuri în care această practică a atras cu sine transferul cu succes al pasiunii parentale pe cale filială (vezi cazul scriitorilor de succes care au crescut în familii de artiști), nu trebuie uitat faptul că există la fel de multe situații în care aceasta a adus eșecul social al tânărului. Întrucât i-au fost ignorate permanent nevoile sale reale, copilul fie începe să practice meseria părinților, dar fără urmă de plăcere, ducându-și viața într-o continuă frustrare, fie alege un domeniu cu care părinții săi nu au tangență, pentru a se diferenția și a li se opune, fie – în cazul cel mai dăunător – își pierde personalitatea și capătă probleme identitare, neștiind cum să iasă din umbra părinților. Probabil că majoritatea cunoaștem cazuri în care persoane care formează copii olimpici/ campioni/ tineri de performanță au întâmpinat dificultatea de a fi crescut copii cu abateri emoționale sau psihice generate pe parcursul copilăriei. Ca toate celelalte posibile cauze enumerate anterior, și cea din urmă conține lipsă de afectivitate/ conectivitate între părinte și copil.

În esență, acest articol nu intenționează să sancționeze, ci doar să reactiveze în noi, părinți sau profesori, dorința de implicare, de prezență conștientă în viața copiilor noștri de acasă sau de la școală. Consider că articole de această natură sunt eficiente atâta timp cât ajung periodic în presă și né reamintesc faptul că, în fond, toți avem dorința ca lucrurile să meargă bine în lume, iar lucrul acesta nu este posibil decât prin implicare colectivă.

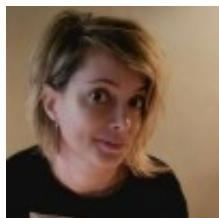
Referințe

Gáspár, György 2016: Copilul invizibil, Curtea Veche Publishing, București.

Educația pe pilot automat: Cum pot testele standardizate să submineze învățarea autentică

De **Liana Maria Timiș-Mureșan**

Liceul Borșa (Maramureș)

La nivelul politicii educaționale din România, implementarea testelor standardizate este tot mai des promovată ca o soluție miraculoasă pentru a îmbunătăți calitatea învățământului și pentru a asigura echitatea în evaluarea elevilor. Însă este esențial să abordăm această strategie cu prudență, analizând critic implicațiile și efectele pe termen lung, în loc să ne lăsăm purtați de viziuni idealiste și poate prea entuziaste. Implementarea unor metode de evaluare care să susțină un învățământ de calitate și echitabil ar trebui să fie prioritară, având în vedere contextul social și economic specific țării noastre.

Această abordare nu este tocmai o noutate; dimpotrivă, experiențe precum cea a Statelor Unite, ne arată că testarea standardizată poate să nu ofere întotdeauna rezultatele scontate. Introdusă la scară largă în învățământul american, ca parte a reformelor educaționale din anii '80, testarea standardizată a avut drept scop îmbunătățirea performanțelor academice și responsabilizarea unităților școlare.

Un moment cheie în istoria testării standardizate din S.U.A. a fost adoptarea Legii „*No Child Left Behind*”, în 2001. Aceasta a extins semnificativ utilizarea testelor standardizate, impunând evaluări anuale pentru elevii din clasele 3-8 și la finalul liceului. Obiectivul era acela de a asigura transparența și responsabilitatea în educație, dar această practică a dus la propagarea unei culturi a testării, în care școlile și profesorii erau evaluați pe baza performanțelor elevilor la aceste teste. În acest context, profesorii au fost constrânși să se adapteze rapid la cerințele testelor, sacrificând lecțiile diversificate în favoarea unor strategii de predare care să maximizeze punctajele obținute. Această abordare nu permite dezvoltarea unor metode de predare adaptate nevoilor elevilor, rezultând într-o experiență educațională uniformizată și lipsită de creativitate. Educația a devenit un proces uniform, neadaptat nevoilor specifice ale elevilor. Această politică de tipul „o mărime se potrivește tuturor” subminează diversitatea și adaptabilitatea, ambele esențiale într-un mediu educațional eficient. De altfel, în perioada 2020-2024, s-a observat o creștere a disensiunilor și a protestelor din partea educatorilor și a părinților împotriva sistemului de evaluare bazat pe aceste teste.

Pandemia COVID-19 a avut un impact semnificativ și asupra sistemului educațional din Statele Unite, de aceea, începând cu primăvara anului 2020, școlile au fost nevoite să se închidă, iar

educația a fost mutată în mediul online. Această tranziție a pus în evidență disparitățile existente în accesul la tehnologie și resurse educaționale, afectând în mod disproporționat elevii din comunități defavorizate. Multe state au suspendat testele standardizate pentru anul școlar 2019-2020. Această măsură a fost văzută ca necesară pentru a proteja elevii și profesorii, dar și pentru a evita o evaluare în condiții inechitabile. Deciziile de suspendare au variat de la stat la stat, unele alegând să renunțe complet la testare, în timp ce altele au implementat alternative.

Suspendarea testelor a generat însă debateri intense privind rolul testării standardizate în educația americană. Criticii au susținut că testele nu reflectă în mod adecvat abilitățile și cunoștințele elevilor și că se concentrează prea mult pe memorarea informațiilor în detrimentul gândirii critice și al învățării profunde. Aceste discuții au fost susținute de un număr tot mai mare de studii care indicau o corelație slabă între punctajele obținute la aceste teste și succesul pe termen lung al elevilor.

Printre criticile principale aduse testelor standardizate este faptul că promovează o învățare superficială și nu reușesc să reflecte adevărata înțelegere a subiectelor de către elevi.

În plus, măresc inegalitatea de șanse, deoarece elevii din medii defavorizate nu au acces la aceleași resurse educaționale, ceea ce îi dezavantajează în fața acestor teste. S-a constatat că rezultatele obținute la aceste teste reflectă mai degrabă condițiile sociale și economice decât abilitățile reale ale elevilor. Această situație generează un ciclu vicios: elevii cu rezultate slabe devin din ce în ce mai puțin încrezători în abilitățile lor, ceea ce duce la o performanță și mai slabă, perpetuând astfel inegalitățile sociale.

O altă consecință documentată a testării standardizate este aceea că elevii devin mai puțin motivați să învețe și să se angajeze în procesul educațional, concentrându-se în schimb pe obținerea unor scoruri ridicate la teste.

Analog cu experimentul lui Pavlov, unde câinele este condiționat să răspundă la un stimul specific, elevii devin „condiționați” să reacționeze la cerințele testelor standardizate. Aceștia învață să memoreze informații și să aplice strategii de testare, în loc să dezvolte abilități critice și creative. Astfel, învățarea devine un exercițiu mecanic, bazat pe răspunsuri rapide și tehnici de supraviețuire academică, în loc de explorare și descoperire.

Conform unui studiu realizat de Linda Darling-Hammond (2007), testarea standardizată a condus la o „cultură a testării” care prioritizează rezultatele imediate în detrimentul unui învățământ de calitate.

Începând cu anul școlar 2021-2022, unele state americane au început să reintroducă testele standardizate, dar cu modificări semnificative. De exemplu, au implementat evaluări formative sau au adoptat metode alternative de evaluare care permit o evaluare holistică a abilităților elevilor. Legea *Every Student Succeeds Act* (ESSA) a creat un cadru propice acestor modificări, permițând statelor să dezvolte propriile politici de testare și evaluare.

De ce trebuie să ne îndreptăm atenția către experiența de peste 40 de ani a celor din S.U.A. cu aceste teste? Deoarece aplicată fără un studiu prealabil extensiv, acest tip de testare se transformă într-un exercițiu de improvizație, având efecte negative asupra procesului educațional și asupra elevilor. Această abordare reduce complexitatea învățării la simple exerciții de memorizare și aplicare mecanică a cunoștințelor, ignorând nuanțele dezvoltării

cognitive și sociale a elevilor.

Concentrarea excesivă pe rezultatele obținute la testare poate determina școlile să prioritizeze învățarea pe termen scurt, în detrimentul dezvoltării abilităților critice și a gândirii creative, aspecte esențiale pentru o educație de calitate care să susțină o societate echitabilă.

Integrarea testării standardizate în idealul educațional al școlii românești, așa cum este definit în Legea educației din 2023, necesită o abordare atentă pentru a nu contrazice principiile fundamentale care guvernează învățământul, conform actului normativ. Echitatea, incluziunea, calitatea, relevanța, transparența, accesibilitatea și respectul față de diversitate, cu scopul de a asigura un sistem educațional care să sprijine dezvoltarea fiecărui individ și adaptarea la nevoile societății sunt doar câteva din valorile pe care ne propunem să le promovăm. Prin urmare este crucial să nu uităm că, deși aceste teste pot oferi o evaluare uniformă a cunoștințelor și abilităților elevilor, ele pot duce la o concentrare excesivă pe memorarea informațiilor, afectând dezvoltarea personalității autonome și explorarea profundă a subiectelor. În plus, testarea standardizată poate perpetua inegalitățile sociale pentru elevii din medii defavorizate, și poate submina valorile esențiale de solidaritate și colaborare, contăr idealului de incluziune socială.

Implementarea testelor standardizate ca un exercițiu de improvizație nu este doar un pericol teoretic, ci o realitate care afectează profund educația. Este timpul să reconsiderăm prioritățile educaționale și să ne asigurăm că promovăm o învățare semnificativă, diversificată și echitabilă, care să sprijine o dezvoltare completă a tuturor elevilor.

Este esențial să se înțeleagă că o creștere a punctajelor obținute la aceste testări nu reflectă neapărat o îmbunătățire a calității educației.

Lecțiile ce pot fi asimilate din experiența americană cu testarea standardizată subliniază importanța unei abordări prudente. Autoritățile și educatorii trebuie să prioritizeze calitatea educației și dezvoltarea holistică a elevilor, evitând capcanele care au afectat sistemul educațional din SUA. Prin adoptarea unor practici educaționale mai flexibile, centrate pe elev, putem construi un sistem educațional care nu doar că răspunde nevoilor actuale, ci pregătește elevii pentru provocările viitoare.

Referințe

Ravitch, D., The Death and Life of the Great American School System: How Testing and Choice Are Undermining Education. Basic Books, 2010

McNeil, L. M. Contradictions of School Reform: Educational Costs of Standardized Testing. Teachers College Press, 2000

The Condition of Education 2022. National Center for Education Statistics, 2022

Daniel Koretz , The Testing Charade: Pretending to Make Schools Better, University of Chicago Press 2017

National Education Association (NEA). „The Impact of High-Stakes Testing on Student Learning and Equity”. NEA Policy Brief, 2021

Ravitch, D. The Death and Life of the Great American School System: How Testing and Choice Are Undermining Education.

Basic Books, 2016

Kohn, A. ,The Case Against Standardized Testing. Educational Leadership, 2000

Darling-Hammond, L. The Flat World and Education: How America's Commitment to Equity Will Determine Our Future. Teachers College Press. 2010

acrobat.adobe.com/id/urn:aaid:sc:EU:b033f243-481e-463c-a9fe-d78410f97e53

eu.usatoday.com/story/opinion/voices/2023/09/21/test-scores-standardized-testing-bad-measure-education-learning/70856233007/

kappanonline.org/starr-leadership-paradox-standardized-testing/

www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13613324.2015.1121474#abstract

www.insidehighered.com/news/admissions/traditional-age/2024/01/17/reigniting-standardized-testing-debate

iTeach: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

Editor: Institutul pentru Educație

Pagina Revistei: www.iteach.ro/experiencedidactice